

Perpetual Common Sense: Thomas Paine and Rambam on the Talmud

Tzvi Aryeh Benoff

1. הקדמת הרמב"ם לפירוש המשניות – Rambam's Commentary to Mishnah:

Introduction

וכשמתו כל החכמים ע"ה שאחרון מהם היה רבינא ורב אשי והתלמוד כבר נגמר וכל אשר קם אחריו היתה תכלית כונתו וכל מאדו להבין דבריהם שכתבו בלבד ועליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע.

And when all of the sages, peace be upon them, died – the last of which [were] Ravina and Rav Ashi – and the Talmud was already finished, the entire goal and energy of all who came after it, was only to understand their words that they wrote. And one should not add to it nor take away from it.

2. בבא מציעא פנ. – Bava Metzia 86a

Ravina and Rav Ashi are the end of legal rulings.

3. רש"י שם – Rashi ad loc

סוף כל האמוראין, עד ימיהם לא היתה גמרא על הסדר אלא כשהיתה שאלה נשאלת בטעם המשנה בבית המדרש, או שאלה על מעשה המאורע בדין ממון או איסור והיתר - כל אחד ואחד אומר טעמו, ורב אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין שלפניהם, וקבעו על סדר המסכתות כל אחד ואחד אצל המשנה הראויה והשנויה לה, והקשו קושיות שיש להשיב ופירוקים שראוים לתרץ הם והאמוראים שעמהם, וקבעו הכל בגמרא

[It means] the end of all Amoraim (Talmudic Sages). Until their days, the Talmud was not organized. Rather, whenever there was a question in the study hall regarding the understanding of a Mishnah, or a practical question that arose in a financial or ritual question, each sage would posit their own explanation. Ravina, Rav Ashi, and their contemporaries organized all of the teachings that came before them and organized them according to each Tractate and Mishnah, asking and answering questions as appropriate, and they established this [compendium] as the Talmud.

4. משנה מסכת עדויות פרק א משנה ה - Eduyos 1:5

למה מזכירין דברי היחיד בין המרובין הואיל ואין הלכה אלא כדברי המרובין? שאם יראה בית דין את דברי היחיד ויסמוך עליו שאין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חברו עד שיהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין היה גדול ממנו בחכמה אבל לא במנין, במנין אבל לא בחכמה אינו יכול לבטל דבריו עד שיהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין:

And why do they record the opinion of a single person among the many, when the halakha must be according to the opinion of the many? So that if a court prefers the opinion of the single person it may depend on him. For no court may set aside the decision of another court unless it is greater than it in wisdom and in number. If it was greater than it in wisdom but not in number, in number but not in wisdom, it may not set aside its decision, unless it is greater than it in wisdom and in number.

5. Kesef Mishnah Laws of Rebels 2:1 - כסף משנה הלכות ממרים פרק ב הלכה א

<p>Maimonides learnt this from the fact that we find later Tanaim arguing with earlier ones. Similarly, we find later Amoraim arguing with earlier ones. And Maimonides understands the Mishnah in Eduyos to be speaking about a case where the sages were arguing about an injunction or decree. That is to say, that if a court would follow a minority opinion, a subsequent court would not be able to follow the majority opinion unless it is greater in numbers and wisdom. But if they are arguing about an interpretation of a Biblical verse using a hermeneutic principle, they are able to overturn a ruling even if they are not greater in numbers or wisdom.</p>	<p>בית דין הגדול שדרשו וכו'. למד כן רבינו ממאי דאשכחן תנאי בתראי דפליגי אקמאי וכן אמוראי בתראי פליגי אקמאי והא דתנן בפ"ק דעדיות ... מוקי לה רבינו בשאותו יחיד ואותם רבים נחלקו בגזירה או תקנה כלומר שאם ב"ד פסק כדעת היחיד אין ב"ד אחר יכול לחלוק ולפסוק כדעת הרבים אלא אם היה גדול וכו' וכמו שיתבאר בסמוך אבל אם נחלקו בשזה דורש באחת מן המדות וזה באחרת אה"נ שיכול לבטל דבריו אפילו שאינו גדול כמוהו בחכמה ובמנין.</p>
<p><u>And if you will ask, why then do Amoraim not argue with Tanaim?</u> For there are many places where the Talmud questions the an Amorah from a Mishnah or Braisa and they must respond that they hold like another Tannaic opinion. And according to Maimonides, they have the authority to argue with Tanaim? <u>It is possible to answer that from the day that the Mishnah was "sealed" subsequent</u></p>	<p><u>ואם תאמר אם כן אמאי לא פליגי אמוראי אתנאי</u> דהא בכל דוכתא מקשינן לאמורא ממתניתין או מברייתא וצ"ל אנא דאמרי כי האי תנא ואם לא יאמר כן קשיא ליה וכפי דברי רבינו הרשות נתונה להם לחלוק על דברי התנאים. <u>ואפשר לומר שמיום חתימת המשנה קיימו</u></p>

<p><u>generations accepted upon themselves to not dispute earlier generations. This also occurred by the "sealing" of the Talmud – from the day it was sealed, no one has the authority to argue with it.</u></p>	<p><u>וקבלו שדורות האחרונים לא יחלקו על הראשונים וכן עשו גם בחתימת הגמ' שמיום שנחתמה לא ניתן רשות לשום אדם לחלוק עליה:</u></p>
---	--

6. Kovetz Shiurim 2: Kuntris Divrei Sofrim 2

וצ"ע להבין קבלה זו מה טיבה ובמה כחה יפה שלא יהיה אפשר לחלוק גם על הקבלה הזאת בעצמה כמו שהיה אפשר לחלוק על התלמוד בלא קבלה זו ... דחתימת המשנה היה ג"כ בקיבוץ כל חכמי ישראל או רובן אשר להן הכח של ב"ד הגדול ואסור לשום אדם לחלוק עליהן בלתי אם יש גם להחולקין כח של ב"ד הגדול ואפשר שבשעת חתימת התלמוד הי' להן כח לחלוק גם על המשני' כמו בכל ב"ד גדול שיכול לחלוק על ב"ד גדול שקדם לו ... אבל בין חתימת המשנה לחתימת הגמרא בין הזמנים האלו לא נמצא קיבוץ כל חכמי ישראל ביחד ולא היה להן כח של ב"ד הגדול וממילא אי אפשר להן לחלוק על המשניות שנשנו בהסכמת רוב חכמי ישראל.

It is difficult to understand the nature of this acceptance and the power it has. Moreover, why does it have the power to prevent others from overturning the acceptance?! The sealing of the Mishnah was done with the gathering of all of the sages of Israel, or the majority of them who had the power of the Supreme Court with whom we are forbidden to argue unless we also have the same authority. And it is possible that at the time of the sealing of the Talmud, they also had the authority to argue with the Mishnah like all Supreme Courts that were empowered to argue with earlier courts... But in between those times, there was no gathering of all Jewish sages together, so they did not have the authority of the Supreme Court, and thus it is forbidden to argue with the mishnayos which were taught with agreement of the majority of Jewish sages.

7. Responsa of Rivash 399 - שו"ת הריב"ש סימן שצט

וכתב הרמב"ן ז"ל במשפט החרם שכן הדין בכל קבלת הרבים שחלה עליהם ועל זרעם. כדאשכחן בקבלת התורה. וכן במגלה או בצומות. ועוד שאפילו בדברים שלא קבלו עליהם בני העיר בהסכמה, אלא שנהגו כן מעצמם לעשות גדר וסייג לתורה אף הבנים חייבין לנהוג באותו גדר.

The Ramban writes in *Mishpat Hacherem* that such is the law regarding all communal acceptances that become binding on them and all future generations as we find by the acceptance of the Torah, Megillah, and fasts. Moreover, even things which a city did not accept upon themselves, but that they had custom to make a safeguard against something in the Torah, their children must also abide by that injunction.

8. דרשות בית ישי: דרוש יד' - Beis Yishai Drashos: 14 (Rabbi Shlomo Fisher)

The nations of the world mock the Jews on the multitude of particular practical laws in the Torah, especially ones that involve 'trickery' like *pruzbal*, *heter iska*, *Mechiras chametz*, and others. Similarly, the critique the Jews about the laws of punishment and compulsion in the Torah because all these things are related to realm of law and governmental policies, but they don't recognize a place for all these concepts in the realm of religion because religion is something relegated to the heart, something between man and his Creator. So, what place do such legal trickery have? For who are you actually tricking?!

Similarly, what is the value of external compulsion for things which, fundamentally are connected to matters of the heart and its emotions. These have nothing to do with civilian and governmental laws which are necessary to prevent anarchy. Therefore, society has a right to force individuals to conform to the behavior patterns that were

הנה או"ה מונין את ישראל על ריבוי דקדוקי הדינים המעשיים שבתורה ובפרט על ענייני ההערמות המציות בהלכה כגון פרוזבול היתר עיסקא מכירת מבכרת וחמץ לנכרי וכדומה וכמו"כ הם מתרעמים על דיני הענישה והכפייה שבתורה וטענתם היא כי כל הדברים האלה שייכים לתחום המשפט וחוקי השלטון אבל לא יכירם מקומם בתחום הדתי כי הדת הוא דבר המסור ללב והוא ענין בין האדם לקונו ומה מקום להערמות בזה כי על מי הוא מערים ואת מי הוא מרמה

וכמו"כ מה ערך לכפיה חיצונית בדברים שעיקרם תלוי בהכרת הלב ובהרגשתו ואינו דומה למשפטי החברה והשלטון דהתם אי

instituted by human sensibilities and morals. And since societal laws must be followed in all scenarios, it makes sense there will be such time to utilize legal 'trickery' - a legitimate course of action. But what place does all this have in the realm of religion?

אפשר בלא"ה כי מלך במשפט יעמיד ארץ ואלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו ולכן יש זכות לציבור לכפות על האדם דפוסי התנהגות השומם מהכרתו ודעותיו האישיות והואיל וחוקי המשפט מוכרחים להיות קבועים ובהכרח נוהג בהם הכלל של לא פלוג על כן מוכרחים לעתים להשתמש לפי הנסיבות בהערמות משפטיות והוא נוהג לגיטימי אבל מה מקום לכל זה בתחום הדתי

The answer to this is quite simple. The Torah of the Jews has a character of *mishpat*. The foundation of which is the concept of covenant in the Torah, something which many of the mediaeval commentators of struggled with. Why did Hashem need to make a covenant with the Jews that they should accept the mitzvos? Without one would they not have to listen to His voice?! If you will say that they in fact did not have to, then what purpose will a covenant serve; there would be no one to enforce such a commitment?!

Rather Hashem wanted to give the Torah a character of *mishpat*, and *mishpat* is founded on a covenant - a communal acceptance. The Rashbam says this [that the concept of] "*dina demalchusa dina* is that all the citizens of the kingdom accept willingly upon themselves the laws of the king." That is to say that the compulsion is predicated on acceptance. But this

התשובה לזה פשוטה מאוד תורת ישראל יש לה אופי של משפט יסוד לזה הוא עניין הבריתות שבתורה דבר שכבר נתחבטו בו גדולי הראשונים מה צורך להקב"ה לכרות ברית עם ישראל שיקבלו עליהם המצוות וכי בלא זה אינם חייבים לשמוע בקולו וממ"נ את"ל שאינם חייבים מה תועלת בברית כי מי מחייב אותם לקים קבלתם

אלא כך היה רצונו ית' ליתן לתורה אופי של משפט ומשפט כידוע מתבסס על ברית היינו קבלת הציבור וכמ"ש הרשב"ם (בבבא בתרא נ"ד ב' ד"ה והאמר שמואל) דינא דמלכותא דינא הוא שכל כני המלכות מקבלים עליהם מרצונם חוקי המלך ומשפטיו עכ"ל כלומר

itself needs to be explained: Why did Hashem want to give the Torah a character of *mishpat*?

הכפייה עצמה יסודה בקבלה אלא
הא גופא צריך הסבר מה ראה הקב"ה
ליתן לתורה אופי של משפט

The reason can be understood by introducing a fundamental concept in the Torah. Although it is not counted in Maimonides' 13 Principles of Faith it is indeed one of the core principles in Jewish faith, founded on holy sources, explicit in Tanach and many Talmudic and Midrashic statements, and the liturgy composed by the Great Assembly, and further developed by the Kuzari. Hashem chose us to be a holy nation, as it says "and you will be for Me a kingdom of priests and holy nation." And as the rabbis established in the liturgy of *birchas hatorah*, "and You chose us from all nations and gave us your Torah."

It follows that the Holy Torah is not a Torah for individuals, but a Torah of the community, the Jewish nation. This is indeed something wonderful; that an entire nation of men, women, children, wise people, and fools, altogether comprise a holy nation, and each Jew is one 'limb' in the structure of *Knesses Yisrael*, Hashem's Divine Presence. And this is the reason why all Jews are responsible for one another

הטעם יובן בהקדם עיקר גדול בתורה שאם כי משום מה הרמב"ם לא מנאו בין הי"ג עיקרים שבפיה"מ פרק חלקיי הנהו באמת עיקר העיקרים באמונת ישראל ויסודתו בהררי קודש והוא מפורש בתורה נביאים וכתובים וכל דברי רז"ל בתלמוד ומדרשים ובתפילות וברכות קדושות והבדלות שתיקנו לנו אנכה"ג בברכות ל"ג א' והעמיק והרחיב בזה בס' הכוזרי והוא כי הקב"ה בחר בנו להיות לו לעם סגולה וכמ"ש ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וכמו שתיקנו בנוסח ברכה"ת אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו

א"כ התוה"ק אינה תורת הפרט אלא תורת הכלל דהיינו כלל האומה הישראלית והוא באמת עניין נפלא שאומה שלמה אנשים נשים וטף חכמים וסכלים כולם הם גוי קדוש וכל אחד ואחד מישראל הוא איבר בשיעור קומת כנס"י שהיא שכינתו ית' וזה הוא הטעם שכל ישראל ערבים זה לזה

9. Rights of Man Part 1 (Thomas Paine)

The Parliament or the people of 1688, or of any other period, had no more right to dispose of the people of the present day, or to bind or to control them in any shape whatever, than the parliament or the people of the present day have to dispose of, bind or control those who are to live a hundred or a thousand years hence... On what ground of right, then, could the Parliament of 1688, or any other Parliament, bind all posterity forever?...

It requires but a very small glance of thought to perceive that although laws made in one generation often continue in force through succeeding generations, yet they continue to derive their force from the consent of the living. A law not repealed continues in force, not because it cannot be repealed, but because it is not repealed; and the non-repealing passes for consent.

10. Reflections on the Revolution in France (Edmund Burke)

Society is indeed a contract...It is a partnership...As the ends of such a partnership cannot be obtained in many generations it becomes a partnership not only between those who are living but between those who are living, those who are dead, and those who are to be born.

